

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Jacobi Usserii Armachani Annales Veteris Et Novi Testamenti

Ussher, James

Lutetiæ Parisiorum, 1673

Cap. VI. Anni totius Macedonici & Asiani dispositio atque methodus
exponitur. Cycli Solaris & Lunaris, & Christiani Paschatis, in eo indagandi
ratio Veterum Parapegmatum ad eundem accommodatio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14425

in Junii XXIX. & Syromacedonum Panemi si-
ve mensis Afianorum *decimi* diem V. confert:
quâ ratione *nonus* à XXIV. Maii, *decimus* à Ju-
nii XXV. die inceperit.

Sub Nerone martyrium subiisse Paulum, ano-
no à Nativitate Domini LXIX. à Passione
XXXVI. scribit Euthalius, annum vulgaris æræ
Christianæ LXVII. eâ supputatione indicans.
Sequente enim anno LXVIII. qui intercalaris
fuit, ante Junii diem 29. martyrio Pauli assigna-
tum, vitam Nerone finisse certum est. Inter
25. verò Junii, à quo *decimum* mensem hoc ano-
no cepisse notatum est, & Aprilis 25. à quo, in
simili anno communi, mensis *octavus* ducebat
initium, dies numerantur 61. in *octavum* &
nonum mensem distribuendi. Si jam annum ex-
cessus Barnabæ, quo à 24. Maii *nonus* mensis
inierit, communem fuisse supposuerimus, men-
sis *octavus*, ab Aprilis 25. in simili anno inci-
piens, 29. fuisset dierum; & consequenter
nonus 32. cujusmodi numeri, utrumque à men-
sibus Solaribus Astronomicis alieni non fue-
rint, (ut in Parapegmate, quod Isagogæ suæ in
Phænomena subjecit Geminus, videre licet)
in Solaribus tamen politicis locum non habent.
Etsi enim antiqua Romanorum superstitio, à
Numæ ducta temporibus, Februario dies 28.
tribuens, non quinque jam, sed septem dies
inter menses suos Solares partiendos reliquit:
maluit tamen Cæsar septem menses 31. dierum
constituere, quàm 32. dierum numerum, qui in
mensibus usu civili receptis omni carebat exem-
plo, alicui eorum adscribere. Quod si annum,
quo à Cypriis cæsus est Barnabas, intercalarem
fuisse admiserimus (quam hypothesein ne admit-
tamus, nulla nos cogit ratio) & à Maii 24. *no-
nus*, & ab Aprilis 24. *octavus* mensis inchoabi-
tur: atque ita, & mensi *nono* 31. dierum consta-
bit numerus, & *octavo* mensi 30. quot illum re-
verâ habuisse, non 29. tantum, Aristobuli (apud
Plutarchum) evincit autoritas, qui *νεαγὰς δα-
κίον υλοῖς Δακίῶν*, octavi Macedonum mensis, die
tricesimo, Alexandrum Magnum decessisse tra-
didit.

Ex diebus nostris *quinque*, unus adhuc super-
est disponendus: quem & in postremo trimestri,
(ne brumalis quadrans anni aliàs æstivo fieret
productior) & in medio eiusdem mense, id est,
undecimo, collocandum judicavimus. Si enim in
postremum anni mensem dies 31. contulissetus;
quarto quoque anno, die intercalari ad eum ac-
cedente, diebus constaret 32. quod in anno civili
hactenus inauditum fuisse diximus. *Decimum*
verò mensem 30. tantum fuisse dierum, ex hi-
storiâ captæ ab Alexandro Tyri deprehendi-
mus. Cum enim mensis illius, quo urbem haud
dubie capiendam Aristander aruspex prædixe-
rat, extremus jam adesset dies; de eventu adhuc
dubius Alexander (licet eodem urbs postea ex-
pugnata sit die) *δέλεον μὲν τὴν τριαγὰν πῶς ἤμαρ
ἐπέβη, ἀλλὰ τὸ πῶς ἐθνοῦτος ἀεθλοῦν non trigesi-
mum, sed vigesimum octavum mensis illum diem
numerari præcipit*: ut in Vita eius Plutarchus
narrat. Archonte autem Athenis *Aniceto* (qui
Nicetas Dionysio Halicarnassæo, *Niceratus*
Diodoro Siculo est, Olympiadis CXII. anno 1.)

mensis *Hecatombæone*, occupatam ab Alexan-
dro fuisse Tyrum, in II. de gestis illius libro
confirmat Arrianus. Erat is Cycli Metonici 6.
in quo cum 20. Julii die Kalendas *Hecatombæo-
nis*, & cum quinto consequenter Attici illius
mensis die *Loi* mensis Macedonici *decimi* diem
trigesimum, eundemque ultimum, concurrisse
invenimus. Atque hisce ducti rationibus, *quin-
que* istos dies per totum annum ita dispersivi-
mus: ut in priore semestri, binos quosque
κοισμήσεις unus exciperet 31. dierum mensis; in
posteriore verò, 31. & 30. dierum menses alter-
natim dispositi cernerentur.

CAP. VI.

*Anni totius Macedonici & Afiani dispositio
atque methodus exponitur. Cycli Solaris
& Lunaris, & Christiani Paschatis, in
eo indagandi ratio. Veterum Parapegma-
tum ad eundem accommodatio.*

Restat jam, ut anni Macedonici & Afiani
methodum universam exponamus: quam
sequentibus hisce Regulis licebit comprehen-
dere.

I.

*Dato anno Periodi Julianæ, vel æræ Christianæ,
annum congruentem epochæ Macedonia in-
venire.*

A dato anno Periodi Julianæ subductis 4377.
ad datum verò annum æræ Christianæ additis
336. exurget annus epochæ Macedonia, in cu-
jus *quarti* mensis diem *nonum* kalendæ Janua-
riæ illius anni incurrunt; sequente 24. Septem-
bris eiusdem anni die novum Macedonicum
annum inchoaturo.

Exempli gratiâ. A dato anno Periodi Julianæ
4391. subductis 4377. relinquitur Macedonia
epochæ annus 14. à mensis 4. die 9. kalendis il-
lius Januariis respondens, cum 24. sequentis
Septembris die, 15. Epochæ Macedonia anno
post inituro. Item, ad datum annum æræ Chri-
stianæ 672. additi 336. annum Macedonia epo-
chæ 1008. exhibent; à mensis 4. die 9. kalendis
illius Januariis respondentem; à 24. Septem-
bris sequentis anno Macedonico 1009. deinde
inituro.

II.

*Dato Macedonici anni mense & die, mensem
& diem Iulianum illi respondentem depre-
hendere.*

Macedonica epochæ anno dato per quater-
narium diviso (millenariis, si placet, centena-
riis & vicenariis, compendii causa, prætermittis)
si quid ultra integros numeros superfuert, or-
dinarium; si nihil, intercalarem esse annum
indicat, & ad finem 12. mensis diem ex qua-
drantibus confectum esse adjiciendum. Inspe-
ctâ igitur anni Macedonici & Afiani Epheme-
ride: menses & dies anni Juliani è regione po-
siti ita sunt cum eis conferendi; ut in anno in-
tercalari ex lineâ extimâ postremorum 7. men-
sium dies assumantur, non ex interiore, ut aliis
fieri par est.

Anno

Anno Periodi Julianæ 4391. *Διαστήματα 38109-109*, sive mensis Macedonici 8. die 28. Alexandrum M. vitam finisse alibi ostendimus. Erat ille, (juxta præcedentem Regulam) Macedonicæ epochæ annus 14. qui per 4. divisus, in Quoto ultra 3. integros numeros etiam exhibet. Quod cum anni ordinarii sit indicium; ex interiore lineâ 22. Maii diem, ut 28. diei mensis 8. Macedonici respondentem, assumendum esse pronuntio.

Jam si in anno æræ Christianæ 672. quaratur, cui diei Juliano dies 2. mensis 8. Macedonici sive Asiani respondeat: esse eum Macedonicæ epochæ annum 1008 (ex eadem præcedente Regulâ) intelligo. Is numerus (millenario, si libuerit, neglecto) per 4. divisus, ultra numerum integrum, partem nullam in Quoto relinquit. Quæ cum anni intercalaris certa nota sit: ex lineâ extimâ 25. diem Aprilis quaesito diei Macedonico vel Asiano respondere assero.

III.

Dato anno Macedonico, Cyclum Solarem, invenire.

Diviso per 28. Macedonicæ epochæ anno dato: si quid ultra integros numeros in Quoto reliquum fuerit, Cycli Solaris index erit; sin nihil superaverit, 28. pro quaesito anni Cyclo erit assumendus.

Ita in exemplis præcedentibus; annus epochæ Macedonicæ 14. per se indicat esse ipsum Cycli Solaris 14. annus vero 1008. per 28. divisus, in Quoto 36. exhibet, integrum numerum, sine fractione ullâ adjectâ. Fuit igitur Cycli Solaris 28. & ultimus.

IV.

Dato Cyclo Solari, literam diei Solis sive Dominicam, & per eam ferias hebdomadicas totius anni Macedonici sive Asiani, invenire.

Literam diei Dominicæ, sive primæ feriæ Hebdomadicæ, in Macedonicâ Ephemeride indicem, cuius Cycli Solaris anno congruentem, sequens monstrat Tabella: à literâ C. inchoata; quia, primo anno Macedonico à feriâ sextâ incipiente, tertius ejusdem dies, in Ephemeride literâ C. signatus, in feriam primam, sive diem Solis incidit. Quartus verò quisque Cycli annus, in Tabulâ hic notatus, Intercalaris esse intelligitur.

In anno Macedonicæ epochæ 1008. qui (per præcedentem Regulam) Cycli Solaris 28. inventus est, dies 2. mensis 8. Dominica Paschalis fuit. Anno Cycli 28. litera E. responder, quæ eadem diem 2. mensis 8. in Ephemeride Macedonicâ & Asiâ apposita, feriam primam sive diem Dominicum eum esse indicat.

Polycarpum anno æræ Christianæ 169. mensis Asianorum 7. die 2. in magno Sabbato; Pionium anno æræ ejus-

dem 251. mensis Asianorum 7. die 12. eodemque Sabbati, martyrium subisse, in c. III. declaravimus. Ad annum æræ Christianæ 169. additis (juxta primâ Regulam) 339. exurgit Macedonicæ epochæ annus 505 qui per 28. divisus (ex tertie Regulæ præscripto) in Quoto, ultra integrum numerum 18. etiam 1. exhibet; anni 1. Cycli Solaris, & cum eo literæ Dominicalis C. in Tabulâ conjunctæ, indicem. Inspectâ deinde anni Macedonici & Asiani Ephemeride, 7. mensis diei 2. literam B. appositam invenio: quæ cum in circulo hebdomadico locum à C. septimum obtineat, feriam septimam sive Sabbati diem esse illum significat.

Similiter, ad annum æræ Christianæ 251. additis 336. prodit Macedonicæ epochæ annus 587. qui per 28. divisus, præter numerum integrum 20. etiam 17. in Quoto relinquit: quod indicio est, esse annum illum Cycli Solaris 27. cui litera Dominicalis F. respondeat. Inspectâ verò Ephemeride, mensis 7. dies 12. literâ E. signatus reperitur: quæ cum in serie hebdomadicâ ab F. feriæ 1. indice, ordine sit 7. feriam quoque 7. sive Sabbaticam diem esse illum confirmat.

V

Dato anno Macedonico sive Asiano, Cyclum Lunarem invenire.

Dividatur annus datus per 19. si præter integros Quoti numeros relictus fuerit aliquis alius, is Cycli Lunaris quaesitus erit numerus: si nullus, 19. erit. Ita annus ille Macedonicæ epochæ 1008. per 19. divisus, præter integrum numerum 53. etiam 1. in Quoto exhibet. Utcigitur Cycli Solaris erat ille postremus, ita Cycli Lunaris deprehenditur esse primus. Enneadecæteridis, inquam, ab æræ Macedonicæ exordio numeratæ, primus; Alexandrinæ verò, ab ærâ Diocletiani deductæ, octavus.

VI.

In dato anno Macedonico vel Asiano Paschalem Dominicam, & Montanistarum & Alexandrinorum, designare.

Montanistis, Solares rationes tantum spectantibus, septimi mensis (quem illi primum appellabant) vel 14. dies semper Paschalis erat si is esset Dominicus, vel primus Dominicus dies qui eum sequebatur: quemadmodum in II. capite declaravimus. Qui verò propriè dictam Asiâ incolebant Orthodoxi, Lunari quoque calculo adhibito, cum reliquis Orientalibus Paschales Alexandrinorum Terminos respiciebant: Lunas videlicet 14. quæ vel in Martii diem 21. (quo verum æquinoctium, ex Nicænorum Patrum sententiâ, fieri credebatur) incurrebant, vel eum proximè insequerentur. Ejusmodi. in annis ordinariis, mensis VI. & VII. dies illi erant, quos, simul cum hebdomadicis suis literis ex Ephemeride descriptis, unicuique Lunaris Cycli anno in subjectâ Tabulâ apposimus: nam in intercalaribus, dies notatum proximè sequens est semper assumendus.

Asiane Enneadeca-
teridis Paschales
Termin.

Cycl.	Menf.	Dies.
1.	VII.	25. D.
2.	VII.	14. G.
3.	VII.	3. C.
4.	VII.	22. A.
5.	VII.	11. D.
6.	VI.	31. G.
7.	VII.	19. E.
8.	VII.	8. A.
9.	VI.	23. D.
10.	VII.	16. B.
11.	VII.	5. E.
12.	VII.	24. C.
13.	VII.	12. E.
14.	VII.	1. A.
15.	VII.	20. F.
16.	VII.	9. B.
17.	VI.	29. E.
18.	VII.	17. C.
19.	VII.	6. F.

Author Homiliae
Paschalis, anno æra
Christianæ 672. Ma-
cedonica 1008. habi-
tæ Lunam 14. in diem
26. septimi mensis A-
sianorum tum incidit
se; & quod ea Domi-
nica esset, in proximi-
mam Dominicam, sive
mensis octavi diem 2.
Pascha fuisse dilatum,
significat. Annus ille
1008 (ut ex præceden-
tibus patuit) Cycli So-
laris erat postremus,
literam Dominicalem
habens E. Lunaris ve-
rò primus, ad quem in
præsentè Tabulâ men-
sis septimi diem 25 li-
terâ D. signatum vi-
des. Sed quia annus
intercalaris hic erat,
dies proximus cum

sua literâ, nempe VII. 26. E. pro Lunâ 14.
sive Terminò Paschali, ex Regulæ præscripto
est assumendus. Et quia E. anni hujus litera
Dominicalis est, & in Lunâ 14. sive ipso Ter-
minò Pascha celebrati sanctio Nicæna vetat; in
proximo E. proximo diei Dominici indice, quæ-
rendum Pascha est, id est, in mensis 8. die 2.
quem literâ item E. notatum in Ephemeride vi-
dere licet.

Ut autem hoc anno, mensis 8. die 2. ita in
tribus sequentibus, mensis 7. die 17. 9. & 29.
Dominicam Paschalem celebrandam fuisse, au-
thor subjicit. Annus 1009. cum cycli Solaris
primus sit, literam Dominicalem C. & cum Lu-
naris secundus, Terminum Paschalem habet
VII. 14. G. ideoque in proximo C. sive mensis
VII. die 17. Dominica Paschalis constituenda
est. Annus 1010. Cycli Solaris 2. literam Do-
minicalem B. Lunaris 3. Terminum VII. 3. C.
indeque in sequente B. hoc est, in mensis 7. die
9. Dominicam Paschalem habet. Annus 1011.
Cycli Solaris 3. literam Dominicalem A. Lu-
naris 4. Terminum VII. 21. A. adscriptum ha-
bet. Quia igitur Dominica in Terminum inci-
dit (quod concursus ille A. ostendit) in sequen-
te A. id est, in mensis VII. die 29. Dominica
Paschalis est hinc figenda.

Atque ita quadriennii hujus Paschata ab or-
thodoxis, juxta Alexandrinum calculum sunt
celebrata. Montanistæ verò diem 14. mensis
VII. literâ G. signatum, ut unicum suum Can-
onem respicientes, in sequentibus E. C. B. A.
quæ quatuor horum annorum (ut vidimus) li-
teræ erant Dominicæ, hoc est, in 19. 17. 16. &
15. mensis die, Paschales suas Dominicas ob-
servabant.

Quandoquidem verò in cap. I. Galenum nos
docentem audivimus, quâ ratione ortus & oc-
casus siderum, & cum eis conjunctæ tempe-
statum in orbem recurrentium vices, in anno
Solari Macedonum inveniri possent: præclaro

hoc additamento Macedonicum nostrum He-
metologium locupletare visum est; colle-
ctis undique tanquam ex naufragio, quæ re-
periri poterant, hujusmodi tabularum reliquiis;
de quibus, in Aratum, ita scribebat olim Theo-
Alexandrinus. Οἱ ἔϕ' Μίτρον, αὐτὸν ἐνομοίησεν ἡ
πάλαι πελοποννησιακῆ τῆς ἡλίας περιστάσεως
ἐκαστοῦ ἡμέρας, ὅτι καὶ ἕκαστον αἰῶνα τὸν τοιοῦτον
ἐπινοήσας, ἡ τῶν αἰώνων ἡμερῶν, ἡ τῶν αἰώνων
πῶς ἐστὶν, ἡ τῶν αἰώνων ἀστρονομία, ἡ τῶν αἰώνων
πῶς ἀστρονομία. Post Metonem astronomi etiam
tabellas in urbibus posuerunt de Solis in XIX.
annorum periodo circuitibus: quod per unum-
quemque annum ejusmodi futura esset hyems, &
ejusmodi ver, & ejusmodi æstas, & ejusmodi
autumnus, & ejusmodi venis, & ejus generis
multa humana vite usibus accommodata. Et quia
Tabellæ istæ publicis affixæ locis, omnium ocu-
lis spectandæ proponebantur, Parapegmatum
inde nomen eis est impositum. Vitruvius, libro
IX. cap. 7. Siderum occasus & ortus, tempera-
tumque significatus, Eudoxus, Eudamon, (Eu-
demon) Callistus, (Calippus) Melo, (Meto.)
Philippus, Hipparchus, Aratus, ceterique ex
Astralogiâ Parapegmatum disciplinas inven-
erunt, & eas posteris explicatas reliquerunt.
Quorum scientiæ sunt hominibus suscipienda;
quod tantâ curâ fuerunt, ut etiam videantur di-
vinâ mente tempestatum significatus post futuros
ante pronuntiare: quas ob res hac eorum curis
studis que sunt concedenda. A Laetio quoque,
ex Thrasyllo, inter Democriti scripta hæc
tempestatum recensetur: cujus, ut & aliorum illorum à
Vitruvio commemoratorum (præter Aratas,
quæ integra supersunt) etiam in nostrâ hac
Tabularum congerie fragmenta licebit reco-
gnoscere.

De eisdem, in Isagogæ suæ cap. XV. doctissi-
mus Geminus. Αἱ δὲ ἡμετέρας παραπέγρας τῶν ἀστρο-
νομῶν ἐκ τῶν παραπέγρας, ἡ ἀπὸ τῶν παραπέγρας
μαθῶν ἀστρονομία γίνονται, ἡ δὲ τῶν παραπέγρας
κατὰ τὴν ἀστρονομίαν ἐξέρχονται ἀπὸ τῶν ἀστρο-
νομῶν, ἡ ἀπὸ τῶν ἀστρονομῶν ἐξέρχονται ἀπὸ τῶν
ἀστρονομῶν. Prædictiones autem significationum qua
in Parapegmatibus sive tabulis affixis sunt, non
sunt ex quibusdam certis præceptis, neque artis
quadam iraduntur, ut habeant necessarium ef-
fectum: sed qui ex eo quod plerumque fit, per
quotidianam observationem, quod erat consue-
tudinum ceperant, in Tabulis illud disposerunt.
Οἱ δὲ ἀπὸ τῶν παραπέγρας, ἡ ἀπὸ τῶν παραπέγρας
μαθῶν ἀστρονομία γίνονται, ἡ ἀπὸ τῶν παραπέγρας
κατὰ τὴν ἀστρονομίαν ἐξέρχονται ἀπὸ τῶν ἀστρο-
νομῶν, ἡ ἀπὸ τῶν ἀστρονομῶν ἐξέρχονται ἀπὸ τῶν
ἀστρονομῶν. Nam qui à principio observaverunt, &
Parapegmata illa composuerunt, exploratis locis
Zodiaci circuli, in quibus ut plurimum mutatio-
nes aëris sunt; consideraverunt, quæ astra tempo-
ribus illis oriententur aut simul occiderent, atque
horum ortibus & occasibus pro signis sunt usi ad
prædictionem prædictorum.

In XI. ejusdem operis capite Inquisitionem quo-
que ea appellat. Ἐν τῆς ἰσιστορίας, inquit,

C A P. VII.

αὐτὸν ἀποδοῦναι ἢ ἄλλων ὀπταλῶν ἀποδοῦναι. αὐτὸν δὲ ἢ ἀποδοῦναι ἀποδοῦναι εἰς τὴν ἀποδοῦναι, αὐτὸν δὲ ἀποδοῦναι ἢ ἀποδοῦναι. In iudiciis, apparentes astrorum ortus pradicuntur. Nam veri ortus sunt invisibiles atque inobservabiles: apparentes verò, & pradicuntur & observantur. Ubi notandum tamen, Veteres astronomos in Parapegmatibus suis, quibus Plinius & ipse Geminus quoque usus est, Ortus quos appellant Cosmicos, utcumque ἀποδοῦναι, locum concessisse, non quidem ut notis temporum conspicuis, sed ut ἀποδοῦναι occultis indicibus: quippe qui fiderum ortus & occasus, non cum Gemino simpliciter ut signa, sed etiam ut causas tempestatū & variatum aëris mutationum in meteorologicis suis observationibus consideraverint: quamquam in suo Ptolomæus, non solum stellarum omnium ortus Cosmicos & occasus Acronychos, ut planè ἀποδοῦναι ἀποδοῦναι, consultò prætermiserit; sed etiam ipsas Sagitta, Pleiadum, Hadorum, Vendicatoris, Delphini, ὀπταλῶν ἢ ἀποδοῦναι Heliacas, διὰ τὸ ἀποδοῦναι ἢ ἀποδοῦναι εἶναι πρὸς τὰς ἡμέρας ἀποδοῦναι ἢ ἀποδοῦναι ἀποδοῦναι.

Ptolemæi autem nomen præferentia, quatuor vidimus Parapegmata. Primum, hoc ipsum & illius proprium, hujusmodi prænotatum titulo. Κλαυδίου Πτολεμαίου ἑσπερῶν ἀποδοῦναι, ἢ ἀποδοῦναι ὀπταλῶν. Ubi ἀποδοῦναι ex Veterum tabulis, ἑσπερῶν verò, suo temporì congruentes, ex proprio calculo exhibet; secundum diversitatem climatum, quæ, horarum maximæ in unoquoque diei numero apposito, designat. Hujus exemplar Græcum integrum communicavit nobis D. Henricus Savilius: cujus partem tantum, eamque ipsam admodum mutilam & depravatam, Græco-Latina Dionysii Petavii continet editio; licet XXXVIII. ante illum annis, Federicus Bonaventura Urbinas totum Latine à se verum in lucem emiseric.

Secundum, falso Ptolemæi nomine venditatum Parapegma, vulgatus ille est de stellarum inerrantium significationibus libellus, qui ex Græco per Nicolaum Leonicum in Latinum translatus fuisse dicitur: cum vel ab ipso Nicolao, vel ab alio aliquo rerum harum imperitissimo, Ex Ovidio & aliis Latinis authoribus, nullo iudicio, fuerit congestus. Tertium, & brevius & nullius planè momenti, anno 1345. Astrologiæ suæ Summæ inseruit Johannes Eschenden. Quartum subjectum habebatur Isagogico Astrologiæ Ptolemæi, ex Arabico ab Abrahamo de Balmes converso: quod non aliud est quàm Gemini Isagoge in Phenomena; cujus editionem ex codice, quem Viennæ à Johanne Sambuco Savilius noster nactus est, expressam, non solum cum Arabico isto Isagogico, sed etiam cum alio manuscripto Græco & Vaticanæ exemplaris ἀποδοῦναι (ab eodem præstantissimo viro acceptis) diligenter contulimus: quod ideò monendum duximus, ne quis erratum putaret, si quid à libro edito varians in nostrâ Ephemeride deprehenderet: in quâ, ex Gemino desumpta ea omnia intelligenda sunt, quæ Plinii & Ptolemæi & Aëtii, non habent nomen appositum.

Celestium mensum disparilis mensura, in Parapegmatum descriptionibus à Metone, Eudoxo & Chaldeis adhibita. Ortuum & occasuum stellarum ipsarum, pro varia temporum & locorum ratione, discrepantia: locorumque & temporum, quibus diversorum authorum Parapegmata sunt adaptata, designatio.

Celestium mensuram, ad Solis in signa Zodiaci ingressum conformatorum, quum Macedonicus noster annus à rege Philippo primum reciperetur, apud Græcos duo præcipua fuerunt genera: à Metone & Euctemone ante annos XCV. introductum unum, ab Eudoxo noviter excogitatum alterum. Hoc vero an illud ipsius Solis in cælo motui rectius responderet; considerandum sibi proposuit Calippus Cyzicenus; qui, cum populari suo atque Eudoxi familiari Polemarcho Cyziceno primum, deinde cum Aristotele communicato consilio; in integrâ anni Periodo constituenda Eudoxi, anno Tropico dies 365. & quadrantem affignantis, (detracta diei parte 76. quam Meton & Euctemon insuper adjecerant) in anni verò Quadrantum partitione, Metonis & Euctemonis sententiam præferendam fuisse statuit. Cùm enim Eudoxus unius tantum Sphæræ, idem cum Terrâ centrum habentis, circumvolutione Solem per totam Zodiaci longitudinem periodicum suum motum conficere, & quod cum eo connexum est borealem & australem illius semicirculum pari temporis spatio percurrere, statuisset: duas præterea alias homocentricas sphæras necessariò hinc adhibendas contendit Calippus, ut quælibet ἢ πρὸς ἀποδοῦναι, si quis apparentia salvare velit; ut in libro 12. Metaphysicorum habet Aristoteles: vel ut in Historiâ suâ Astronomicâ, ex ipso Calippo, refert Eudemus, ἀποδοῦναι ἢ ἀποδοῦναι ἢ ἀποδοῦναι ἢ ἀποδοῦναι, ὅσον τὸ ἑσπερῶν ἢ τὸ Μέναι εἶναι, si inter æquinoctia & solstitia temporum tanta sit differentia, quanta Euctemoni & Metoni visum fuit.

Extat insignis hic Eudemi locus apud Simplicium, in libro secundo de Cælo: sed hæc tenens mens animadversus, quod ut in Vitruvio Eudemonis & Melonis, in Arabum versionibus Oskimonis & Matheonis, ita & hæc Ἀλλεμῶν ac Μίμωνος nomen, pro Euctemonis & Metonis, scriptorum vitio irrepsit: quorum utrum nos, non ex nudâ conjecturâ, sed ex clarissimi Savilii apographo, quod ex Jo. Vincentii Pinelli exemplari descriptum, si memoria non fallit, ille nobis indicavit) integritati suæ restitimus. Atque ut ex eo Calippum, Euctemonis observationibus simpliciter acquivisse, & ad earum normam Eudoxi hypotheses emendasse, intelleximus: ita ex Gemino quoque in Parapegmate suo Calippum cælestes Euctemonis menses

4 Vid. Simplic. in Aristot. 1. 2. de Cælo, fol. 120. a. & 123. inir

adhibuisse